

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

Hoe het Woord van God verdwijnt uit maatschappij en kerk

Deze maand:

- 1 Van de redactie
- 2 De vrede van God
- 4 In het midden van de gemeente zal Ik U loven
- 6 De eindtijd
- 7 Kiezen met handopsteking?
- 8 Het Hooglied
- 9 Luther citaat
- 10 Laat u niet aan het wankelen brengen

Op 8 maart jl. las ik op NOS.nl de kop: ChristenUnie: *meer bereiken door minder Bijbel* (curs. van mij, GdK). Iets dergelijks heb ik eerder gehoord. In september vorig jaar is in Ede de 'There is More [Er is Meer] conferentie' gehouden. De insteek van de conferentie was: minder accent op de theologie en meer van Gods kracht zichtbaar zien worden. Een deelnemer zei: 'God wil door gewone mensen heen Zichzelf kenbaar maken. En dat gaat ook gepaard met wonderen en tekenen. (...) Dat is belangrijk omdat Jezus door middel van woorden en argumenten in dit land niet meer bekend kan worden gemaakt' (curs. van mij, GdK).

Ik zie hier een overeenkomst: Je moet wat de maatschappij betreft, inzetten op de ellendige omstandigheden waarin mensen leven. Je moet wat betreft het laten zien wie 'Jezus' is, eveneens inzetten op de ellendige omstandigheden waarin mensen leven. In beide gevallen staan niet God en Zijn Christus centraal, maar de mens met zijn problematische omstandigheden. En het is in beide gevallen symptoombestrijding.

Het gaat me niet om een politiek statement, en ook niet om de vraag of er nog wonderen of tekenen kunnen gebeuren. Waarop ik wil wijzen, is dat Gods Woord steeds meer naar de zijlijn wordt gedirigeerd en de hoofdrol kwijtraakt. Helemaal buitenspel zetten, gebeurt (nog) niet. God mag af en toe meepraten. Hij krijgt, om zo te zeggen, soms de interruptiemicrofoon. Maar Hij moet het niet te lang maken. En wat Hij zegt, moet in het 'beleidsplan' van de betreffende partij – politiek of godsdienstig – passen. Houdt Hij Zich daar niet aan, dan zetten we gewoon het geluid van de microfoon uit. Hij kan doorpraten wat Hij wil, maar we horen Hem niet meer.

Voor een waar kind van God zal het Woord van God echter steeds belangrijker worden. Hij zal zijn leven onder de volle autoriteit ervan stellen. Dat zal ook in zijn daden, in zijn werken van geloof zichtbaar worden. Daardoor wordt God geëerd en de naaste echt geholpen.

Er is slechts één weg van zegen voor ieder mens: "Terug naar de wet en het getuigenis! Als zij niet overeenkomstig dit woord spreken, zal er voor hen geen dageraad zijn" (Jes. 8:20). Als de verbinding met Gods Woord losser en losser wordt, zal de band ermee ten slotte helemaal verdwijnen. De dageraad met het licht van de opgaande Zon van de gerechtigheid zal niet gezien worden. Ik hoop dat deze uitgave van Rechtstreeks helpt om op koers naar de 'dageraad' te blijven of daar weer op terecht te komen. Namens de redactie, Ger de Koning

DE VREDE VAN GOD

Filippenzen 4:4-9

Vrede en vreugde in moeite en leed

Paulus had al twee jaar in de gevangenis te Caesarea en daarna twee jaar in de gevangenis te Rome gezeten, toen hij deze brief schreef. Maar God maakte hem in deze tijd even nuttig voor de Gemeente als in de periode van zijn mondelinge dienst. Vanuit de gevangenschap schreef hij niet alleen de brief aan de Filippenzen, maar ook de brieven aan de Efeziërs, Kolossenzen, Hebreeën, Filemon en 2 Timoteüs. In deze brieven vindt men een complete uiteenzetting van Gods gedachten ten aanzien van de Gemeente. Efeziërs stelt ons de Gemeente voor als in Christus geplaatst in de hemelse gewesten. Kolossenzen spreekt over Christus als ons Hoofd. Filippenzen laat ons oprechte christelijke gevoelens zien, hoewel er in Filippi wel moeilijkheden waren: Euodia en Syntyche waren niet eensgezind.

We vinden in deze brief niet de leer, maar de praktische omstandigheden waarin de christenen zich bevonden. Het probleem voor Paulus was dat hij zich niet daadwerkelijk kon bezighouden met de zorgen van de gemeente. Maar het resultaat van al die oefeningen was voor hem vrede en vreugde. Wat was de oorsprong daarvan? We lezen het in hoofdstuk 4: *“Verblijd u altijd in de Heer! Nog eens zal ik zeggen: Verblijd u! Laat uw inschikkelijkheid aan alle mensen bekend zijn. De Heer is nabij. Wees in niets bezorgd, maar laat in alles, door gebed en smeking met dankzegging, uw verlangens bekend worden bij God. En de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten bewaren in Christus Jezus”* (Fil. 4:4-7).

Paulus zegt niet dat hun harten de vrede van God zouden bewaren, maar dat de vrede van God, die door niets kan worden verstoord, hun harten zou bewaren. Hun blijdschap moest *in de Heer* zijn, niet in de *omstandigheden*. Paulus zelf was in gevangenschap, gescheiden van de gemeente en van het werk in het evangelie. De weg naar zijn arbeid was belemmerd door onoverkomelijke hindernissen. Zo moest hij ervaren dat de Heer *Zelf* voldoende voor hem was. Hoe meer moeite zijn deel was en hoe meer dingen hem verontrustten, des te meer innerlijke vreugde en vrede was er in zijn hart. Niemand kon hem dat afnemen. Zijn blijdschap was in de Heer, zodat geen angst zich meester van hem kon maken.

De *blijdschap* van de Heer stroomt uit een onuitputtelijke bron, die door geen enkele oorzaak kan opdrogen. Ook bij de *vrede* van God heeft alles betrekking op Hem. Is God ongerust? Zou Hij niet weten wat Hij moet doen?

Zou Hij de gemeente vergeten? Paulus legde alles in Gods hand en God toonde hem dat hij te midden van alle zwakheid rust kon vinden in Hem. God denkt aan de gemeente en Hij zorgt voor haar. Volkomen overgave aan Hem is nodig om te kunnen zeggen: *“En de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten bewaren in Christus Jezus”*.

De vrede van God en de vrede met God

Het is een oneindige vrede, net zoals de liefde van Christus oneindig is en de kennis te boven gaat (Ef. 3:19). Wat een wonder te mogen zeggen: ‘De vrede in mijn hart is de vrede van God. Ik heb wel zorgen, maar die zijn niet te zwaar voor God, als ik bij Hem hulp zoek’. Om in het besef van de vrede *van* God bewaard te kunnen blijven, moet men natuurlijk vrede *met* God hebben. Dat is de basis van alles.

Laten we dit onderzoeken. De vrede met God kan niet in een hart wonen dat zich bewust is van zonde. De vrede is ook niet gebaseerd op iets van onszelf, want dan zou men alleen een vrede *zonder* God kunnen hebben. De mens kan drie soorten van geweten hebben:

- 1° een verhard geweten;
- 2° een verontrust geweten;
- 3° een volmaakt geweten voor God.

Als ik God wil vergeten, is er geen vrede. Want zodra ik aan Hem denk, is alle rust weg. Dat is de reden dat de zondaar afleiding zoekt; hij *wil* niet aan God denken. Maar evengoed komt het onvermijdelijke oordeel. Geen mens kan, als hij met God te doen krijgt, in Zijn tegenwoordigheid bestaan. Vandaar het verlangen om Hem te vergeten, en de verharding van het menselijk hart. Diep van binnen weet de mens heel goed dat hij geen vrede met God heeft. De enige vrede waarvan hij dan meent te kunnen genieten, is om *niet meer aan God te denken*.

Bent u in de tegenwoordigheid van God en schijnt het volle licht van Hem in uw hart? Dat is de vrede van een *volmaakt* geweten. Maar als u zegt dat u zich van zonde bewust bent, dan kunt u niet zeggen dat het naderen in Zijn tegenwoordigheid geen onrust bij u veroorzaakt. Het is ernstig dat te bedenken! Zou u zich kunnen indenken geen vrede met God te hebben, en zo naar de hemel te gaan? Wat zou u daar doen in de tegenwoordigheid van God? Want zodra u aan Hem denkt, hebt u absoluut geen vrede.

Hoe krijgen we dan een volmaakt geweten voor God? U kunt deze vrede geen dag, geen ogenblik door uw eigen inspanning verkrijgen. Eigen inspanning levert u geen vrede op. Alleen Gods *genade* geeft die, omdat alleen de genade vrede gemaakt heeft. Een zondig mens kan geen vrede met God hebben. Hij kan de zonde niet verbergen, niet voor God maar ook niet voor zichzelf. De zonde moet worden weggedaan, voordat u de goedheid van God kunt ervaren. De zonde moet worden verzoend, zodat God die niet meer ziet of zien kan. Kunt u dit bewerken? Kunt u zichzelf *onschuldig* maken, of zou u evenals Job moeten zeggen: “*Was er maar een scheidsrechter tussen ons, die zijn hand op ons beiden zou kunnen leggen*” (Job 9:33). Wanneer de zonde totaal moet worden verwijderd, zodat God ze niet meer ziet, dan moet God Zélf die wegnemen. U kunt het niet, geen mens kan het, alleen *God*. En God neemt de zonde weg overeenkomstig Zijn eigen volmaaktheid. Gods genade heeft aan de zonde gedacht en die geheel weggedaan. Zo heilig als God is, zo volkomen heeft Hij de zonde tenietgedaan. Hij heeft Zich ermee beziggehouden en Hij heeft vrede *gemaakt* door het bloed van Christus' kruis.

Wat is de waarde van het bloed van Christus? Veronderstelt God dat er toch nog een beetje zonde overblijft? Nee, het bloed van Jezus Christus heeft vrede gemaakt. Ik heb vrede met God volgens de maatstaf van *Zijn* heiligheid. God heeft de zonde weggedaan, omdat Hij de zonde niet in Zijn tegenwoordigheid kan dulden. Hij neemt de zonde voor altijd weg, terwijl Hij mij door genade voor Zijn aangezicht plaatst. Om daarvan te kunnen genieten, moet ik mijzelf ongeschikt achten om vrede met God te verwerven. Als *Hij* mij heeft gewassen in het bloed van het Lam, blijft er geen enkele voor Hem zichtbare zonde over. Christus heeft door Zichzelf de reiniging van de zonde tot stand gebracht, naar Zijn eigen volmaaktheid. Dat betekent volmaakte vrede met God. Christus heeft mij liefgehad en Hij heeft deze liefde bewezen, doordat Hij voor mij tot zonde is gemaakt. Zijn liefde hangt niet af van wat *ik* ben, maar van wat *Hij* is. Ik heb een volmaakt geweten, omdat *God* het heeft gereinigd. Ik weet dat Hij mij liefheeft, omdat Hij dit gedaan heeft overeenkomstig het verlangen van Zijn eigen hart.

De Heer Jezus zegt: “*Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u*” (Joh. 14:27). Zijn *eigen* vrede, de vrede die *Hij* heeft gesmaakt, heeft Hij mij gegeven. U moet weten dat God mij niet kan veroordelen voor de dingen waarvan Hij mij gereinigd heeft. Kunt u wandelen met een God die u vrees aanjaagt? Wij hebben volle zekerheid dat de vrede die God heeft aangebracht niet ongedaan gemaakt kan worden, want Hij heeft de zonde voor altijd tenietgedaan.

Behalve de vrede *met* God is er de praktische vrede voor de christen in het leven van elke dag. Als ik iets doe dat God mishaagt, hoef ik nog niet te twifelen aan Zijn liefde, maar ik kan niet gelukkig zijn. Wanneer ik geloof dat God Zijn Zoon voor mij heeft overgegeven en het bloed van het Lam voor mij is gestort, kan ik niet twifelen aan Zijn liefde als ik gezondigd heb. Want ook voor *die* zonde heeft de Heer Zichzelf gegeven. Maar dat laat mij de zonde in een ander licht zien. Hoe is het mogelijk op lichtvaardige wijze een zonde te bedrijven, die Christus heeft doen lijden op het kruis? Ik weet dat

de zonde mij niet ten laste gelegd kan worden, maar dat geeft mij een dieper oordeel over de zonde, omdat ze *Christus* ten laste is gelegd. Hij heeft geleden om die zonde weg te nemen. Dat is het verschil tussen het verdriet van de christen als hij heeft gezondigd, en het slechte geweten van een ongelovige ten aanzien van het komende oordeel.

Onze gevoelens over een begane zonde zijn soms helemaal niet goed. Bijvoorbeeld: U zondigde en u was er pijnlijk door getroffen. Komt dit doordat u *God* hebt mishaagd? Of is het omdat u (of anderen) daardoor een *goede opinie* over uzelf heeft (hebben) verloren? Zulke gevoelens zijn bedroevend. Wat is ons hart bedrieglijk en arglistig; hoeveel van het ‘eigen ik’ komt kijken bij ons verdriet over de zonde! De praktische vrede ontbreekt, totdat we de zonde oordelen vanwege wat ze in zichzelf is en vanwege Wie God is. Dan zien we de dingen in het licht van Gods heerlijkheid en de heerlijkheid van Christus. Maar zolang de heerlijkheid van God niet onze eigen eer heeft vervangen, hebben we geen echte vrede. Zodra de heerlijkheid van God ons hart vervult, is de praktische vrede weer volkomen en is de ziel hersteld. Dan hebt u hetzelfde oordeel over de zonde uitgesproken als *God*, en de gemeenschap is hersteld.

Christus ons Middelpunt

Er is nog iets. U hoeft niets op uw geweten te hebben. Maar zoals met ons allen het geval is, woont het vlees ook in u. De mens wil dit en hij wil dat. Onze wil is niet onderworpen en we hebben geen vrede. Vandaag maken we ons ongerust over iets, waarover we ons volgende week helemaal niet meer ongerust maken. Het hart mist de nodige standvastigheid om de wereld het hoofd te bieden. We breken ons het hoofd om te weten wat we moeten doen, terwijl er helemaal niets gedaan moet worden. De eigen wil, en de wens de dingen te regelen op ónze manier, onze verlangens: ze worden niet bevredigd. Waar vinden we een antwoord op dat alles? Men kan de wereld of zichzelf niet veranderen. De mens heeft zijn Middelpunt, namelijk God, verloren en kan geen rust vinden. *Christus* is ons hervonden Middelpunt. Hij heeft de omstandigheden ondervonden die ik meemaak. Hij heeft dezelfde verzoeken en moeilijkheden ondervonden, maar met een hart waarin het egoïsme geen enkele plaats had. En Hij wil ons hart vervullen.

Gaat het om de wereld, dan is mijn hart te groot daarvoor, want alles is ijdelheid en kwelling voor de geest. De wereld is leeg, en met leegte kan men het hart niet vullen; en ook niet met onrust. Alleen Christus kan het hart vervullen. Maar als het hart te *groot* is voor de wereld, het is te *klein* voor Christus. Bij Hem is rust en volkomenheid, en dat te meer naarmate de omstandigheden moeilijker zijn. Ik heb een Vriend gevonden en mijn hart is met heel iets anders bezig dan mijzelf: ik verblijd mij *in de Heer*. Hoe minder iemand bezig is met het ‘eigen ik’, hoe meer het hart voldaan is. Als het hart met de wereld bezig is, vindt het niets dat het echt vult. Als het met de Heer Jezus bezig is, is het hart te klein om Hem te bevatten; en Christus kan het vullen totdat het overloopt. Dan heb ik gevonden wat ik nodig had en ben ik bevrijd van onvruchtbare verlangens.

Vervolg op pag. 12

IN HET MIDDEN VAN DE GEMEENTE ZAL IK U LOVEN

'Ik zal Uw naam mijn broeders vertellen, in het midden van de gemeente zal ik U loven' (Psalm 22:23).

'Hij legde mij een nieuw lied in de mond, een lofzang voor onze God' (Psalm 40:4).

Het nieuwe lied

Psalm 40 is een van de mooiste Messiaanse psalmen, omdat hij een beschrijving geeft van heel de weg die Christus hier op aarde is gegaan en van de unieke waarde van Zijn offerdood. Wij vinden hier een terugblik op Zijn menswording (vs. 7-9), en het getuigenis dat Hij tijdens Zijn leven heeft afgelegd te midden van het volk Israël (vs. 10-11); vervolgens Zijn kruislijden vanwege onze zonden en boosheden – die Hij tot de Zijne maakte en zelfs 'Mijn ongerechtigheden' noemde (vs. 12-18), maar ook het heerlijke eindresultaat: Zijn opwekking uit de doden (vs. 1-6).

De dichter *begint* de psalm met dit laatste thema: Christus' verlossing uit de banden van de dood en de jubelzang van de bevrijding die hieruit voortvloeit. Vervolgens vinden wij een overzicht van heel de weg die tot dit heerlijke resultaat heeft geleid. Christus is de *Eersteling* uit de doden. Hij heft met de Zijnen het loflied van de verlossing aan. God gaf Hem en ook ons een nieuw lied in de mond: het nieuwe lied dat tot in eeuwigheid zal klinken. Wij staan met Hem op een nieuwe bodem, de vaste grondslag van de opstanding. *Velen* zullen het zien en vrezen, en op de HERE vertrouwen (Ps. 40:4).

Hoewel wij nu met Hem 'op een rots' staan (Ps. 40:3), d.i. de grondslag van de opstanding, zullen wij nooit vergeten dat Zijn diepe vernedering noodzakelijkerwijs hieraan voorafging. Hoewel wij Hem kennen als de Levende, komt Hij telkens weer in onze herinnering als Degene die ons liefhad tot het einde, tot in de dood. Hij heeft Zichzelf vernederd en Hij is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de kruisdood. Tot in eeuwigheid zullen wij Hem zien en loven als het Lam, dat geslacht is en dat ons heeft gekocht met Zijn bloed (Openb. 1:5-6). Dit is het grote onderwerp van het lied van de hemel, het *nieuwe* lied (Openb. 5:9). Dit lied is typerend voor de *nieuwe* bedeling, die is begonnen met Christus' opstanding uit de doden.

Het lied is gebaseerd op het offer van Christus

De nieuwe dingen die nu hun intrede hebben gedaan, zijn gegrond op het volmaakte offer van Christus. Hij heeft de wet vervuld en Zijn werk vormde dan ook de vervulling van de offers die onder het oude verbond werden gebracht. De vier hoofdtypen van de offers worden hier genoemd: *slachtoffers* (of: *vredeoffers*) en *spijsoffers*, *brandoffers* en *zondoffers* (Ps. 40:7). In Hebr. 10:5-9 wordt hiernaar ook verwezen.

De eerste twee offeranden waren zogenoemde 'maaltijdooffers', de laatste twee 'zoenoffers'. Bij de maaltijdooffers stond de Israëliet een deel van zijn voedsel af voor de HERE en voor de priesters. Het vredeoffer had daadwerkelijk het karakter van een gemeenschappelijke *maaltijd*, doordat zowel de HERE alsook de priester en de offeraar eraan deelnamen. Dit offer is een beeld van het offer van Christus als de grondslag van de vredige gemeenschap tussen God en Zijn verlore volk, en ook van onze *onderlinge* gemeenschap als kinderen van God. Onze gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 1:3).

Het spijsoffer was een ónbloedig offer en daarom spreekt dit van het volmaakte, aan God toegewijde *leven* van Christus als Mens hier op aarde. Dit leven eindigde in Zijn offerdood, daarin vond Zijn toewijding jegens Zijn God en Vader haar hoogtepunt. Volgens de offerwetten van het Oude Testament werd een brandoffer nooit gebracht zónder een bijbehorend spijsoffer. Evenzo is de waarde van Christus' offerdood gegrond op Zijn reine *mensheid*. Het was de unieke Mens, die Zijn leven uitstortte in de dood: dat verleende aan Zijn sterven zo'n bijzondere glans.

De beide zoenoffers, brandoffers en zondoffers, waren offeranden ter *verzoening*, resp. van de *persoon* en van de *zonden* van de offeraar. Het brandoffer-aspect van het werk van Christus staat in psalm 40 op de voorgrond. Het brandoffer werd in zijn geheel aan God geofferd op het altaar, en de liefelijke reuk ervan steeg op voor Gods aangezicht. Dit offer is een beeld van Christus als Degene die Zichzelf op het kruis geheel en al aan God heeft opgeofferd tot een welriekende reuk (Ef. 5:2; Hebr. 9:14). Hij kwam met het uitgesproken doel om de wil van God te doen. Hij wilde God verheerlijken op de plaats waar de mens door zijn zonde God had onteerd. Daartoe offerde Hij Zichzelf vrijwillig en volkomen: 'Ik heb lust om Uw wil te doen, Mijn God' (Ps. 40:9; Hebr. 10:7).

Deze zijde van het werk van Christus, dus het brandoffer-aspect, vinden wij ook in het evangelie naar Johannes. Het gebod van de Vader hield in dat Hij Zijn leven moest afleggen, maar Hij had ook *macht* dat te doen en het daarna weer te nemen (Joh. 10:17-18). Zo heeft Christus Gods wil volbracht, Zijn Vader verheerlijkt op de aarde en het werk voleindigd dat Hij Hem te doen had gegeven (Joh. 13:31; 17:4; 19:30).

Het zondoffer-aspect van het werk van Christus wordt in psalm 40 wel genoemd (vs. 7, 13), maar het is toch meer het onderwerp van psalm 22. Daar zien wij het lijden van de godverlatenheid, dat over Christus kwam in de drie uren van duisternis. Toen werd Hij de Zondendrager en moest God Zijn heilig aangezicht voor Hem verbergen (Ps. 22:2, 4). God legde Hem in het stof van de dood, nadat Hij voor ons tot zonde was gemaakt (Ps. 22:16). Christus smaakte de dood van de zondaar. Gods heilige toorn ten opzichte van de zonde werd in de offerwetten symbolisch aangeduid door het voorschrift dat de zondoffers waarvan het bloed in het heiligdom werd gebracht, geheel en al verbrand moesten worden *buiten de legerplaats*. Zo heeft Christus geleden in de absolute eenzaamheid, in het vuur van Gods gericht.

Psalm 22 noemt echter niet alleen het lijden van de kant van God, maar ook uitvoerig het lijden dat Christus onderging van de kant van de mensen, die Hem als honden en als een bende boosdoeners omsingelden. In vers 22 vindt de grote wending plaats, wanneer Hij in de opstanding het antwoord van God ontvangt op al Zijn lijden.

Het tweede hoofddeel van deze psalm beschrijft daarna de heerlijke resultaten die voortvloeien uit het verlossingswerk (Ps. 22:23-32). Wij zien hier achtereenvolgens de rijke zegen voor:

- (a) de Gemeente,
- (b) voor het volk Israël, en
- (c) voor de volken in het Vrederijk.

Wij zingen het nieuwe lied met de Heiland

Christus heft nu te midden van Zijn verlostten, die Hij Zijn broeders noemt, het loflied van de verlossing aan. Hij verkondigt de Vadernaam aan Zijn 'broeders'. Dat is het bijzondere voorrecht van de Gemeente, die in de tijd van Christus' verwerping bijeenvergaderd wordt uit de Joden en uit de volken (Ps. 22:23; Joh. 20:17; Hebr. 2:12). Dit verbindt psalm 22 heel duidelijk met het nieuwe lied van psalm 40:4.

Na Zijn opstanding bezingt Christus dus Gods lof te midden van de verlostten. Hij noemt ons Zijn 'broeders', en de Vader noemt ons Zijn kinderen. Wij zijn op grond van Zijn volbrachte werk kinderen van God geworden. Christus is verhoord uit Zijn lijden en daarom kan Hij het loflied aanheffen jegens Zijn God en Vader. God heeft Hem geantwoord en heeft Hem verlost uit de banden van de dood. En wij die Hem kennen, mogen met Hem instemmen en Hem de woorden van het *nieuwe* lied nazeggen.

Hij is gestorven voor onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardiging. Wij zijn voorgoed met Hem verbonden en zijn door Hem ontrukkt aan de macht van zonde, dood en Satan. De verlostten staan dus op een geheel *nieuwe* grondslag voor Gods aangezicht.

Daarom kunnen wij zingen over het grote heil dat ons ten deel is gevallen – zoals destijds Israël aan de overkant van de Schelfzee de jubelzang van de bevrijding zong samen met Mozes, die het lied aanhief. In het christendom hebben wij te maken met deze *nieuwe* dingen, en het *nieuwe* lied brengt dit op een bijzondere wijze tot uitdrukking. Het accentueert namelijk de vreugde en de blijdschap die met de nieuwe dingen gepaard gaan en die in het hart van de gelovige vanzelf een loflied doen opwellen. Zouden wij onze God en Vader niet dankzeggen voor de wonderbare dingen die Hij tot stand heeft gebracht door het werk van Zijn Zoon? Als de *eerste* schepping reeds een loflied tevoorschijn riep, zodat al de zonen Gods jubelden (Job 38:4-7), zou dan de *nieuwe* schepping, waarvan wij de 'eerstelingen', de eerste vruchten zijn, geen dank en aanbidding tweebrengen in ons hart?

Er is genoeg reden tot lofprijzing. Wij leven in een *nieuwe* bedeling en genieten de zegeningen van het *nieuwe* verbond, dat bezegeld is met het kostbare bloed van Christus (1 Kor. 11:25; 2 Kor. 3:6). In Christus zijn wij ook een *nieuwe* schepping geworden. Het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles *nieuw* geworden (2 Kor. 5:17; vgl. Openb. 21:4-5). Wij zijn Gods maaksel, geschapen in Christus Jezus (Ef. 2:10).

Daarom is er in het Nieuwe Testament sprake van een *nieuw* type mens: 'één nieuwe mens', 'de nieuwe mens' (Ef. 2:15; 4:24; Kol. 3:9). Er is nu een *nieuwe* mens naar het voorbeeld van Christus. De nieuwe mens is in overeenstemming met God geschapen in ware gerechtigheid en heiligheid. De nieuwe mens vertoont méér dan Adam het beeld en de gelijkenis van zijn Schepper. Wij zijn immers verbonden met de *opgestane* Heer, die als de laatste Adam het Hoofd is van een *nieuwe* familie. Christus heeft *nieuw* leven aan het licht gebracht, leven dat afkomstig is van de overzijde van dood en graf. Door Zijn Geest heeft Hij dit ook geschonken aan de Zijnen, zoals Hij het na Zijn opstanding in de discipelen blies.

Zo kunnen wij wandelen in *nieuwheid* van leven, dienen wij God in *nieuwheid* van de geest en niet in oudheid van de letter (Rom. 6:4; 7:6). Onze Heer heeft ons ook een *nieuw* gebod gegeven (Joh. 13:34; 1 Joh. 2:8). Een *nieuwe* naam zal ons nog worden geschonken (Openb. 2:17; 3:12). Het *nieuwe* Jeruzalem, de woonplaats van God en van het Lam, zal onze woonplaats zijn (Openb. 21:2). De heilige stad is verbonden met de *nieuwe* hemel en de *nieuwe* aarde (2 Petr. 3:13; Openb. 21:1). Zoals gezegd geeft het *nieuwe* lied op bijzondere wijze uitdrukking aan al deze *nieuwe* dingen, die wij door het geloof mogen kennen en die straks bij de wederkomst van Christus in volle heerlijkheid zullen worden gezien.

DE EINDTIJD

1. Inleiding

'Op die dag zal het geschieden dat het kostbare licht er niet zal zijn, evenmin de dikke duisternis. Maar er zal één dag zijn, die de Heere bekend zal zijn, geen dag en geen nacht. Het zal geschieden ten tijde van de avond dat het licht blijft (...). De Heere zal Koning worden over heel de aarde' (Zach. 14:6-9).

De wereld verandert in een rap tempo. In de jaren '90 van de vorige eeuw hebben er ingrijpende wijzigingen in Oost-Europa plaatsgevonden. Het IJzeren Gordijn inclusief de Berlijnse muur zijn ten val gekomen. Binnen een kort tijdsbestek werd Duitsland herenigd.

Steeds meer komt de focus van het wereldgebeuren op Israël te liggen. Het is slechts enkele jaren geleden, dat de zogenaamde Arabische lente uitbrak. Aanvankelijk was de hele wereld enthousiast over de veranderingen, maar inmiddels heerst er in diverse landen een toestand die veel weg heeft van een burgeroorlog. Het gevaar van een atomair conflict tussen Iran en Israël is niet geweken. De vraag is of er een duurzaam vredesverdrag tussen Israël en de Palestijnen komen zal. De buurlanden van Israël nemen in de bijbelse profetieën een belangrijke plaats in.

Momenteel kijkt de hele wereld met spanning naar Europa. Blijft de euro de gemeenschappelijke valuta van de zeventien staten, die een monetaire unie vormen? Zouden sommige landen niet zelfs failliet verklaard moeten worden? Is de euro waardevast of komt er ooit misschien een geldhervorming, een herwaardering van onze gemeenschappelijke munt? Wat voor gevolgen hebben de financieel-politieke veranderingen voor de rest van de wereld? En hoe zit het eigenlijk met de financiën van de Verenigde Staten? Hoe te denken over de stabiliteit van de economische groei en de situatie in China? Vragen en nog eens vragen over hoe de toekomst eruit ziet.

Sommige mensen reageren verbaasd, als ze horen dat er over de toekomstige ontwikkelingen, speciaal met betrekking tot Israël en Europa, iets in de Bijbel staat. Velen hebben vast wel eens het een of andere boek over de toekomst gelezen, maar daarin vinden ze

veel dingen te ingewikkeld en de details zijn moeilijk te onthouden. Ik heb het op mijn hart om in dit boekje een beknopt overzicht van de belangrijkste toekomstige gebeurtenissen en de daarbij behorende mogelijke chronologie te geven. Daarmee wil ik graag met name bij de jonge lezer belangstelling voor de bijbelse profetieën wekken. In dit boekje citeer ik teksten uit Gods Woord en licht deze in hun context toe, zodat met name de Bijbel zelf aan het woord komt. Het beste kun je dit boekje dan ook naast de Bijbel lezen.

Mijn belangrijkste wens is echter dat iedereen die van harte in onze Heer en Heiland gelooft, Hem vol blijdschap verwacht.

2. Dag en uur van de wederkomst

'Van die dag of dat uur echter weet niemand, ook de engelen in de hemel niet, ook de Zoon niet, behalve de Vader. Kijkt u uit, waakt en bidt, want u weet niet wanneer het de tijd is' (Marc. 13:32-33).

Van oudsher hebben degenen die zich met bijbelse profetieën met betrekking tot de eindtijd hebben beziggehouden de vraag gesteld, wanneer de nog toekomstige gebeurtenissen zich zullen voordoen. Het antwoord is eenvoudigweg: we weten het niet precies. Het kan morgen gebeuren, maar het kan ook nog een poos duren.

De primaire vraag is voor ons dan ook niet, wanneer alle bijbelse profetieën in vervulling zullen gaan, maar of we te allen tijde bereid zijn met hun vervulling rekening te houden.

Laten we niet vergeten dat God in deze dagen een rijke oogst binnenbrengt. In landen als China, Noord-Korea, Zuid-Amerika enz. bekeren zich¹ duizenden mensen. God is met een groot werk bezig. Het is goed om er serieus voor te bidden dat ook in andere landen de deur voor het evangelie nog wijd geopend wordt.

1) Met bekering bedoelen we niet dat mensen van de ene naar de andere godsdienst overstappen, maar een welbewuste aanvaarding van het evangelie van Jezus Christus, die gepaard gaat met belijdenis van schuld voor God en geloof in het verzoeningswerk dat Jezus Christus op het kruis heeft volbracht.

KIEZEN MET HANDOPSTEKING?

In deze WoordStudie onderzoeken we de vertaling van Handelingen 14:23a. Hoe kwamen er oudsten in de gemeenten? Wat was de rol van de apostelen, en was er ook een rol voor de gemeenten?

De vertalingen

We gaan eerst na hoe Handelingen 14:23 in diverse Nederlandse Bijbelvertalingen is weergegeven:

SV: En als zij in elke Gemeente, met opsteken der handen, ouderlingen verkoren hadden (...).

NBG: En nadat zij voor hen in elke gemeente oudsten hadden aangewezen (...).

Voorhoevevert. 4^e druk: En nadat zij hun in elke gemeente oudsten gekozen hadden (...).

Telos 1982 (= Herziene Voorhoevevert. 5^e druk): Nadat zij nu voor hen in elke gemeente oudsten hadden gekozen (...).

HSV: En toen zij in elke gemeente door het opsteken van de handen voor hen ouderlingen gekozen hadden (...).

NBV: In elke gemeente stelden ze oudsten aan.

Naardense Bijbel: In elke vergadering wijzen zij over hen oudsten aan (...).

BGT: In elke kerk kozen Paulus en Barnabas mensen uit die leiding konden geven.

Wat valt op?

Als we bovenstaande vertalingen vergelijken, valt op dat de SV en de HSV iets hebben dat in de andere vertalingen ontbreekt, en dat is het tekstelement 'met opsteken der handen' resp. 'door het opsteken van de handen'. Hoe bedoelen deze vertalers dit? Wie staken er hun handen op: de apostelen of de gemeenten? Interessant genoeg weten we precies hoe de oorspronkelijke Statenvertalers dit hebben bedoeld, want in hun Kanttekeningen (een toelichting op bepaalde door hen gegeven vertalingen) schrijven zij bij deze Schriftplaats:

Gelijk bij de Grieken deze gewoonte was in het verkiezen der overheden, dat het volk door opsteking der handen hunne stemming te kennen gaf, zo schijnt dat daarvan deze gewoonte in de eerste gemeente ook gebruikt is geweest, dat de voorstelling der kerkendienaars, bij de apostelen, of die van hen daartoe gezonden waren, gedaan zijnde, van de gemeente met

opsteking der handen werd goedgekeurd; welk gebruik lang in de gemeente geduurd heeft, gelijk de kerkelijke geschiedenissen getuigen. Anderen menen dat daardoor verstaan wordt de oplegging der handen, die met bewilliging der gemeente geschiedde, gelijk blijkt uit het vasten en bidden, hetwelk van de ganse gemeente gedaan werd en in deze verkiezing ook geschied is.

Kortom: naar het oordeel van de Statenvertalers staken de gemeenteleden hun handen op ter goedkeuring van de door de apostelen gemaakte keuzes. Daarnaast vermelden ze de optie dat dit 'opsteken der handen' zou slaan op een handoplegging, die de instemming van de gemeente met de gemaakte keuzes inhield. Grosheide gaat nog verder en stelt in zijn commentaar op deze plaats 'dat de apostelen de gemeenten in elke stad bijeenroepen en dat ze haar ouderlingen laten verkiezen'. De tekst van Lucas maakt echter duidelijk dat de verkiezing (benoeming, aanwijzing) van de oudsten *door de beide apostelen plaatsvond*, en niet *door* maar *voor* de gemeenten.

Wat betekent het gebruikte woord precies?

Dit woord voor 'kiezen' (Gr. *cheirotoneoo*) komt in het Nieuwe Testament verder slechts voor in 2 Korintiërs 8:19, waar de gemeenten een reisgenoot voor Paulus kiezen. Vergelijk de samenstelling 'tevorens verkiezen' (Gr. *pro-cheirotoneoo*) in Handelingen 10:41, waar het gaat over Gods keuze van de apostelen. Hierover zeggen de Statenvertalers in de Kanttekeningen: *Het Griekse woord cheirotonein hetwelk hier gebruikt wordt, betekent eigenlijk door opsteking der handen verkiezen, of ordineren; en wordt hierna, Handelingen 14:23, van het verkiezen der gewone dienaren met medestemming der gemeente gebruikt, tegen welke deze buitengewone verkiezing der apostelen hier wordt gesteld, als door opheffing of opsteking van Gods hand alleen gedaan.*

Het is opmerkelijk hoe de Statenvertalers vasthouden aan de door hen veronderstelde handopsteking, zelfs als het gaat om God Zelf die Zijn getuigen aanwijst in Handelingen 10:41. Oorspronkelijk betekende het werkwoord inderdaad 'de hand uitstrekken', en zo 'stemmen', maar daarnaast heeft het woord al in de klassieke periode, zeker indien het gevolgd werd door een lijdend voorwerp, de betekenis 'aanwijzen', 'kiezen', 'benoemen' gekregen. Dat dit ook in de hierboven besproken Schriftplaatsen de correcte betekenis is, maakt de samenhang volkomen duidelijk.

HET HOOGLIED

De hoogste taal van de liefde

'De wachters, die in de stad de ronde deden, vonden mij. [Ik zei:] Hebt u Hem gezien Die ik innig liefheb? Nauwelijks was ik hen voorbijgegaan of ik vond Hem Die ik innig liefheb. Ik greep Hem vast, liet Hem niet [meer] los, tot ik Hem gebracht had in het huis van mijn moeder, in de binnenkamer van haar die mij gebaar heeft. Ik bezweer u, dochters van Jeruzalem, [als] bij de gazellen of bij de hinden op het veld, dat u de liefde niet opwekt of aanwakkert, voordat het [haar] behaagt' (Hoogl. 3:3-5).

Gezocht en gevonden

Het is nacht als de bruid haar bed verlaat en de stad ingaat (zie verzen 1-2), op zoek naar de bruidegom. Ze vindt de bruidegom niet, maar anderen, de wachters van de stad, vinden haar (vers 3). Zonder enige inleiding spreekt ze hen aan. Ze noemt geen naam, maar vraagt aan de wachters van de stad of ze 'hem hebben gezien die ze innig liefheeft'. Nadat de bruid haar bruidegom op de verkeerde manier en op de verkeerde plaats heeft gezocht, zoekt ze hem nu ook bij de verkeerde mensen. Hoe kunnen mensen die de stad bewaken en geen verbinding met de bruidegom hebben, haar vraag beantwoorden? Hoe zouden zij, die hem niet kennen, haar kunnen zeggen waar hij is? We lezen niet dat de wachters antwoorden.

We kunnen dit toepassen op gelovigen die met geestelijke problemen naar ongelovige hulpverleners – psychologen en psychiaters – gaan en een oplossing aan hen vragen. Maar hoe kunnen zij een oplossing bieden? Die mensen hebben immers geen levende relatie met de Heer Jezus. Ze geloven niet in Hem. Als die relatie er niet is, is de hele zoektocht tevergeefs. En de leegte groeit. De wachters kunnen ook godsdienstige leiders voorstellen, mensen die het zogenaamd weten. Zij zijn de geestelijke verzorgers van 'hun' gemeente, maar ook zij kunnen niet helpen.

De algemene les die we hier kunnen trekken, is: *"Vertrouw niet op edelen, op het mensenkind, bij wie geen heil is"* (Ps. 146:3). In Marcus 5 lezen we over *"een vrouw die twaalf jaar een bloedvloeijing had gehad en veel had geleden van vele artsen, en alles wat van haar was, besteed en geen enkele baat gevonden had maar veeleer achteruit was gegaan"* (Marc. 5:25-26). De vele artsen die ze bezocht in de hoop op genezing, hadden haar lijden alleen maar vergroot, terwijl ze haar hele bezit investeerde om die hulp te betalen. In plaats van

beterschap is er verslechtering gekomen. Uiteindelijk gaat ze naar de Heer Jezus. Ze zegt: *"Als ik maar Zijn kleren aanraak, zal ik behouden worden"* (Marc. 5:28). Dit betekent dat het aankomt op het geloof in de Heer Jezus Christus, die in staat is de leegte in ons hart te vullen.

Het lijkt erop dat de bruid in vers 4 buiten de stad is gekomen, en daar vindt ze haar geliefde. Hij is buiten de stad te vinden, in het veld waar hij de kudde weidt tussen de lelies, zoals ze dat eerder heeft gezegd (Hoogl. 2:16). Dat is ze vergeten, waardoor ze op de verkeerde plaatsen en bij de verkeerde personen heeft gezocht. Nu ze los is van het verkeerde, loopt ze hem in de armen. Ze heeft hem gevonden.

Zo is de Heer Jezus niet te vinden in allerlei door mensen bedachte systemen of bij vooraanstaande geestelijke leiders, maar op de plaats van verwerping. We kunnen daarbij denken aan het kruis van Golgotha, dat buiten Jeruzalem heeft gestaan (Hebr. 13:13). Daar laat de Heer Zich graag vinden. Wie niet bereid is Hem daar, op de plaats van verwerping, te vinden en te volgen, zal Hem nooit vinden. Er moet moeite voor worden gedaan om Hem daar te vinden. Maar als er met verlangen en volharding wordt gezocht, in het vertrouwen dat Hij Zich laat vinden, dan zal Hij Zich ook laten vinden. Hij heeft het beloofd: *"Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en u zult vinden; klopt, en u zal worden opengedaan. Want ieder die bidt, ontvangt; en die zoekt, vindt; en die klopt, zal worden opengedaan"* (Matt. 7:7; zie ook Jer. 29:12-13; Jes. 45:19).

De bruid is de stad uitgegaan en heeft de stad en alle mensen achter zich gelaten. We kunnen dit zien als het ontvluchten van de hectiek van het leven in de stad met al haar lawaai, het opgaan in allerlei activiteiten, zonder een moment van rust. De nodige en verlangde rust wordt buiten de stad gevonden in de tegenwoordigheid van de Heer. We hebben allemaal die tijden van rust bij de Heer nodig. Velen worden geleefd door de sociale media en kennen geen moment van rust meer, omdat ze denken dat ze altijd beschikbaar moeten zijn. Er moet onmiddellijk worden gereageerd als er een bericht komt. De sociale media bepalen het leven. 'Stel je voor dat ik iets zou missen, ik moet voortdurend op de hoogte zijn.' Zo wordt de rust steeds meer van ons afgenomen. Hebben we nog de tijd om met het Woord van God en met de Heer Jezus alleen te zijn? Alleen dan zullen we Hem vinden, niet in de stad, maar buiten de stad. Dan krijgen we de kracht om de stad weer in te gaan om daar een getuige te zijn.

Als ze hem heeft gevonden, grijpt ze hem stevig vast (Matt. 28:9; Spr. 3:18). Ze wil hem niet opnieuw kwijtraken. Daar past ze nu wel voor op. Samen met hem gaat ze naar het huis van haar moeder. Ze gaat om zo te zeggen terug naar het begin van haar bestaan, waar haar leven is begonnen en zij haar opvoeding heeft gehad. Als wij zijn afgeweken van de Heer, moeten wij teruggaan naar het begin van ons leven met Hem. We moeten terugdenken aan onze eerste ontmoetingen met Hem, onze eerste liefde voor Hem (Openb. 2:4-5a).

De bruid gaat met haar bruidegom niet alleen terug naar het huis van haar moeder, maar naar de *binnenkamer* van haar die haar *“gebaard heeft”*. Dat is helemaal terug naar het begin, naar het moment van de geboorte van het nieuwe leven. Het is net zoals Israël steeds moest doen, nadat het volk uit Egypte was bevrijd. Elk jaar moest men het Pascha vieren als een herinnering aan de bevrijding uit Egypte. Zo kunnen wij dat elke zondag steeds weer doen, als wij de dood van de Heer verkondigen, waarbij we terugdenken aan wat Hij voor ons heeft gedaan. Maar we moeten er ook elke dag aan denken en niet vergeten dat we verlost zijn en hoe dat is gebeurd, en de Heer ervoor bedanken dat Hij ons heeft verlost van onze zonden en het eeuwig oordeel.

Zijn we (nog) steeds dankbaar? Weten we nog wanneer en waar onze eerste echte ontmoeting met de Heer Jezus heeft plaatsgevonden? Herinneren we ons nog de vreugde en de rust die het gaf dat de zware last van onze zonden van ons werd afgenomen, en dat we opnieuw geboren en kinderen van God zijn geworden? Als er iets ingrijpends in de wereld plaatsvindt, wordt later soms aan mensen gevraagd waar ze op dat moment waren

of mee bezig waren. Vaak herinneren ze zich dat ook. De bekering van de afgoden tot God is de ingrijpendste gebeurtenis in het leven van een gelovige, die hij bewust meemaakt. Dan komt de Heer Jezus met Zijn liefde en gezag zijn leven binnen en verandert het helemaal. Het krijgt een totaal ander perspectief.

In vers 5 richt ze zich met dezelfde woorden tot dezelfde personen als in Hooglied 2:7. Het klinkt daardoor als een refrein. Toch is het niet hetzelfde. Hier in hoofdstuk 3 spreekt ze deze woorden, *nadat* de verloren verbinding met de bruidegom weer hersteld is. Er is dus sprake van herstel van gemeenschap. Nu ze hem weer heeft gevonden en in de binnenkamer van het huis van haar moeder heeft gebracht, hangt ze als het ware het bordje NIET STOREN aan de deur. Ze laat weten dat ze geen elementen wil binnenlaten die haar hervonden gemeenschap met hem opnieuw zouden kunnen verstoren.

Gemeenschap met de Heer Jezus is geen zaak van snelheid. Het heeft tijd nodig, ook als de relatie is hersteld, om daarin te groeien. Groeien in geloof moet niet kunstmatig worden gestimuleerd. Zo bewerkt het gebruik van harde, bewustzijnsverruimende muziek in een dienst, dat de Geliefde verdwijnt. Dat gebeurt ook bij zachte, op de emotie inspelende muziek. De gemeenschap met de Heer Jezus vraagt om rust en vrede, geen ophitsing. De Geest van God is aanwezig en werkt in *“het suizen van een zachte stilte”*, niet in *“een grote en sterke wind”*, *“een aardbeving”* of *“een vuur”* (1 Kon. 19:11-13). Liefde heeft tijd nodig om te groeien, ook als verkoelde liefde weer is ontwaakt.

LUTHER CITAAT

Pasen 1534

Ik zal allen tot Mij trekken

Christus zegt: ‘Wanneer Ik verhoogd zal worden van de aarde, dan zal Ik hen allen tot Mij trekken’ (vgl. Johannes 12:32). Dat is door Mij, door Mijn offer, door Mijn verhoging aan het kruis, of anders gezegd door Mijn sterven, zullen de mensen tot Mij en tot het eeuwige leven komen. Wie nu door eigen werken in de hemel wil komen, die wil Christus van boven naar beneden trekken (vgl. Rom. 10:6vv.) – terwijl het toch andersom moet zijn! Want Christus moet ons van beneden naar boven trekken – anders is het met ons gedaan. Want Hij alleen is het die het rijk van de duivel heeft verwoest, voor onze zonde heeft betaald, en ons uit de wereld en de dood in het leven heeft getrokken: niet door ons lijden en werk, maar door Zijn lijden.

Op deze manier spreekt Christus ook over Zijn lijden in het derde hoofdstuk van Johannes: ‘Zoals Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zo moet de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat allen die in Hem geloven, niet verloren gaan, maar het eeuwige leven hebben’ (vs. 14-16). Dat is toch duidelijk genoeg gezegd:

wie het eeuwige leven wil hebben, die moet geloven. Want hier spreekt Christus niet over werken. Hij zegt niet: wie dit of dat doet, wie vast, geeft, helpt, die zal niet veroordeeld worden. Deze werken zijn Gods woord en bevel, reeds lang tevoren door Mozes in de Tien Geboden gegeven. Dit is wat men zeker moet doen! Wie het niet doet, die moet zijn oordeel verwachten. Maar wie het wel doet – zelfs zo goed als maar mogelijk is – die kan daardoor evenmin leven en in de hemel komen (vgl. Rom. 1:17).

Want dit is het besluit van God: zoals zij die in de woestijn door de slangen waren gebeten, door geen enkel medicijn gezond konden worden – maar alleen door naar de koperen slang te kijken (vgl. Num. 21:8) – zo is er voor ons geen andere weg tot de zaligheid, dan op de Heere Jezus te zien. Dat is: onszelf met Zijn offer troosten en geloven dat God omwille van Zijn sterven onze zonden wil vergeven en vergeten, en ons wil zalig maken. Deze vrucht groeit alleen uit de dood van Christus, en niet uit onze werken.

LAAT U NIET AAN HET WANKELLEN BRENGEN

“Wij vragen u dringend (...) dat u niet [zo] snel in uw denken geschokt of verschrikt wordt” (2 Tess. 2:1-2).

Onrust in Tessalonica

Valse leringen zorgen voor onrust. Gelovigen raken erdoor van streek en het brengt hen in verwarring. Dit is een van de redenen waarom Paulus de tweede brief aan de Tessalonicenzen heeft geschreven. Er was grote onrust ontstaan ten aanzien van de wederkomst¹ van de Heer Jezus en de dag van de HERE.

De tweede brief is slechts enkele maanden later geschreven dan de eerste. In korte tijd hadden de Tessalonicenzen zich in verwarring laten brengen door mensen die een valse leer verkondigden, namelijk dat de wederkomst en de dag van de Heer – de oordeelsdag – al zouden zijn aangebroken. Waarschijnlijk concludeerden sommigen hieruit dat zij hun dagelijks werk wel konden opgeven en lieten zij zich door anderen onderhouden (2 Tess.3:6-12). Ze hadden echter aan Luther een voorbeeld kunnen nemen. Hij zei: ‘Als ik wist dat morgen de wereld verging, zou ik vandaag nog een appelboom planten’.

Het lijkt er sterk op dat iemand een brief naar hen had gestuurd die schijnbaar afkomstig was van Paulus en zijn medewerkers (2 Tess. 2:2). In 1 Tessalonicenzen is de aanval van de satan rechtstreeks op Paulus gericht. Daar wordt hij beschuldigd van onzuivere motieven en moet hij zich noodgedwongen verdedigen, omdat men hem in diskrediet wilde brengen (zie 1 Tess. 2:1-16); en in 2 Tessalonicenzen is de aanval gericht op het evangelie dat hij verkondigde.

1) De ‘komst’ van de Heer is om allen die Hem toebehoren (de Gemeente met de oudtestamentische gelovigen) van de aarde op te nemen. Dit gebeurt in een oogwenk, in een ondeelbaar ogenblik (zie 1 Tess. 4:13-18; 1 Kor. 15:51-52). Dit ontgaat aan de ogen van de wereld, behalve dat van het éne op het andere moment duizenden en duizenden mensen van de aardbodem verdwenen zijn. De ‘wederkomst’ van Christus is een heel andere gebeurtenis, die heeft met Zijn openbare verschijning op aarde te maken. Dan zal elk oog Hem zien (Openb. 1:7; Zach. 12:10). Christus verschijnt dan met Zijn heiligen in heerlijkheid om Zijn koningschap hier op aarde te vestigen (Ps. 2; Openb. 19:11-16; Zach. 14:1-4). Dan wordt er recht gesproken, en zullen de schapen van de bokken worden gescheiden (Matt. 25:31-46).

Chronologisch: De Heer komt eerst om de Zijnen tot Zich te nemen, en vervolgens komt Hij – minimaal zeven jaar later – met de Zijnen terug om Zijn koningschap op aarde te vestigen, en dan zullen wij duizend jaar met Hem regeren (Openb. 20:6).

In het Nieuwe Testament zien we dat de satan zijn pijlen richt op de apostelen en op het evangelie dat zij verkondigen, maar zijn aanval was toch voornamelijk op Paulus gericht. Voor vraagstukken over de gemeente, het samenkomen, de opname van de gemeente, de komst en wederkomst van Christus, het verschil tussen de gemeente en Israël e.d., moeten we niet bij de twaalf apostelen zijn, maar bij Paulus. Als geen andere apostel lag hij, en ook de boodschap die hij verkondigde, onder vuur. Praktisch overal waar hij aan het werk was geweest, was ook de satan actief en probeerde hij af te breken wat Paulus had opgebouwd. Hiertoe gebruikte hij mensen die zich als dienstknechten van God voordeden. Paulus noemt hen valse apostelen, bedrieglijke arbeiders, die zich voordeden als apostelen van Christus. In werkelijkheid waren het apostelen, gezanten van de satan (2 Kor. 11:13-15). Zij zorgden met hun valse leringen voor veel verwarring en onrust. Dit zien we niet alleen in Tessalonica, maar ook in andere gemeenten waar Paulus had gearbeid.

Onrust in Antiochië

Het ontstaan van de gemeente te Antiochië wordt beschreven in Handelingen 11:19-26. De gemeente hier bestond grotendeels uit niet-Joden, heidenen. Ook in deze plaats ontstond grote onrust. Er waren namelijk judaïsten uit Judea gekomen, die leerden dat de bekeerde heidenen zich moesten laten besnijden naar het gebruik van Mozes. Als ze dit niet deden, zouden ze niet behouden kunnen worden (Hand. 15:1). Paulus en Barnabas zagen direct het gevaar van deze verkeerde leer. De waarheid van de rechtvaardiging door het geloof stond erdoor op het spel. En als deze judaïsten voet aan de grond zouden krijgen, zou dit bovendien voor een tweedeling in de gemeente hebben gezorgd. Al gauw ontstond er dan ook een heftige discussie over dit onderwerp.

Omdat ze er niet uitkomen, moeten de apostelen en oudsten in Jeruzalem maar een oordeel vellen over deze twistvraag (Hand. 15:2-21). Paulus en Barnabas worden in het gelijk gesteld, maar bijna was het de tegenstander gelukt een wig te drijven tussen de gelovigen uit de Joden en uit de heidenen. Gelukkig heeft de Heilige Geest dit verhinderd. Na de apostelvergadering wordt er vanuit Jeruzalem een delegatie naar Antiochië gestuurd.

Samen met Paulus en Barnabas brengen de broeders uit Jeruzalem verslag uit van de vergadering, en tot welk besluit men was gekomen (Hand. 15:22-29). We gaan hier niet verder op in, maar wijzen nog op de brief die de afgevaardigden uit Jeruzalem hadden meegekregen. In de openingszin staat het volgende: *'Daar wij hebben gehoord, dat enigen van ons zijn uitgegaan en u met woorden in **verwarring** hebben gebracht en uw zielen aan het **wankelen** hebben gemaakt, aan wie wij dat **niet** hadden geboden'* (vs. 24). De jудаїsten, die gemeend hadden om op eigen houtje de christenen uit de heidenen de les te moeten lezen, trokken dus aan het kortste eind. Hun optreden in Antiochië had echter veel verwarring en onrust veroorzaakt.

In die dagen was het nog mogelijk de apostelen bij elkaar te roepen om uitsluitel te geven over een twistvraag. Vandaag is dit niet meer mogelijk. Toch hoeven we over leerstellige kwesties niet in het ongewisse te blijven, omdat de leer van de apostelen in de Bijbel staat opgetekend (Hand. 2:42). Daarom zei Paulus bij zijn afscheid van de oudsten van de gemeente te Efeze: *'En nu draag ik u op aan God en aan het woord van Zijn genade'* (Hand. 20:32). Na het wegvallen van de apostelen moest men het dus doen met het woord van Gods genade, dat is de Bijbel.

De jудаїsten waren in de dagen van Paulus heel actief. Wat zich in Antiochië afspeelde, zien we ook in de gemeente te Kolosse (Kol. 2:16-23), en bij de gemeenten van Galatië. Alleen was het daar nog erger. Paulus en Barnabas hadden in Antiochië kunnen voorkomen dat de jудаїsten vaste voet aan de grond kregen, maar onder de Galaten hadden de dwaalleraars het klaargespeeld om de apostel Paulus in diskrediet te brengen en het evangelie dat hij had verkondigd te verdraaien. Ook hier is weer sprake van *verwarring* (Gal. 1:7). Wie de moeite neemt om de brief van Paulus aan de Galaten in zijn geheel te lezen, ziet hoe ernstig de situatie daar was. Het leek wel of ze betoverd waren (Gal. 3:1). Paulus was vertwijfeld, en ook bang dat hij zich misschien tevergeefs had ingespannen (Gal. 4:11, 20). Het zuurdeeg van de jудаїsten was volop werkzaam, en het deeg (de gemeente) was al grotendeels doorzuurd.

Toch spreekt de apostel zijn vertrouwen uit en neemt hij aan dat zij een goede gezindheid hebben en zijn woorden ter harte willen nemen. Maar voor de dwaalleraars heeft hij geen goed woord over: *'hij die u in verwarring brengt zal het oordeel of straf dragen, **wie hij ook is**'* (Gal. 5:9-10). Paulus was verontwaardigd: *'Lieten zij die u opruien (HSV), of verontrusten (NBG), zich maar versnijden, of verminken'* (vs. 12). Dit betekent dat ze zich maar moesten laten castreren. Paulus zegt dus ironisch dat de jудаїsten, die de besnijdenis leerden, nog een stap verder moesten gaan. Laat je dan ook maar castreren! Daarmee zouden zij zichzelf direct

afsnijden van de gemeente, want iemand die ontmand was, mocht niet in de gemeente van de HERE komen (Deut. 23:1). Dit soort uitspraken zijn voor ons misschien moeilijk te begrijpen, maar de jудаїsten begrepen heel goed wat Paulus ermee wilde zeggen. Hij pakte de dwaalleraars niet met fluwelen handschoenen aan. De tijden zijn veranderd, want wie zich vandaag in de christenheid op zo'n wijze durft uit te laten over verkeerde leraars wordt niet geaccepteerd. Dit hoort immers niet; dit is liefdeloos!

Van toen naar nu

We hebben overdacht wat een verderfelijke invloed de jудаїsten uitoefenden onder de christenen. Zij zorgden voor veel verwarring en onrust in de gemeenten. We maken een stapje van toen naar nu, want voor de zoveelste keer is er een hype ontstaan in de christenheid. Er zijn leraars die ons ervan willen overtuigen dat het vieren van de Joodse feesten en het houden van de sabbat een bijbelse zaak is. In 'Het Zoeklicht', een christelijk tijdschrift, komt men regelmatig vragen tegen die met dit onderwerp te maken hebben. Iemand schrijft: *'Enige vrienden van ons komen sinds korte tijd samen in een kleine huisgemeente, waar ze samen de sabbat vieren en iedere zondagmorgen de tien geboden lezen. Verder houden ze zich aan de verschillende Joodse spijswetten en vieren ze de Bijbelse feestdagen. Voorheen gingen zij naar de evangelische gemeente, maar daar voelen zij zich nu niet meer op hun plaats'*.

Verwarring alom! Wat bezielt christenen toch om weer op te bouwen wat Paulus heeft afgebroken? Waarom het licht opgeven en terugkeren naar wat de apostel 'een schaduw' noemt? (Kol. 2:16-17; Hebr. 10:1vv.). Als Messiasbelijdende Joden menen dit te moeten doen, gaan ze hun gang maar. Maar het is de vraag of het wel Schriftuurlijk is. En het wordt pas echt gevaarlijk als er sprake is van een 'moeten'. Wij leven niet onder de wet, maar onder de genade. Het heeft voor God geen enkele toegevoegde waarde als iemand (een Jood) vandaag de sabbat houdt of de Joodse feesten viert. En niet-Joodse christenen, die naar deze 'schaduw' terugkeren, gaan wel erg ver door zich als Joden te gedragen. Wat mij betreft mag iedereen in zijn 'soekka' (loofhut) gaan zitten, al moet erbij gezegd worden dat het vreemd overkomt als een niet-Jood op die manier gedenkt hoe de HERE voor Zijn volk Israël heeft gezorgd in de woestijn (Lev. 23:43). Dit was en is een puur Joodse aangelegenheid. Het is voor een niet-Jood niet gepast het Loofhutenfeest te vieren. Maar nogmaals, zolang het geen *moeten* is, en er niets wordt afgedaan van het volbrachte werk van de Heer Jezus, gaat men zijn gang maar. Net als alle voorgaande hypes in de christenheid waait ook dit wel weer over, maar intussen zorgt het wel voor verwarring!

Ik heb iemand die mij reinigt en die mijn verlangen is; ik heb niets anders meer nodig!

'Verblijd u altijd in de Heer!' U hebt iemand om u over te verblijden, maar als uw eigen hart u losweekt van Christus, dan kan God u niet gelukkig maken. Zonder Hem kunnen wij niet leven. God heeft ons de Heer Jezus gegeven in de omstandigheden waarin wij ons bevinden, opdat wij een Bron van innerlijke vreugde zouden hebben in Hem. Hij kent onze zorgen en Hij draagt ze allemaal, zonder dat Hij het gewicht ervan voelt. Deze Bron kan niet opdrogen. God is vóór mij, als ik zorgen heb en niet weet wat ik ermee aan moet. Ik mag naar Hem toegaan. Hij heeft alles van tevoren geregeld. Geen musje valt op aarde zonder Zijn wil. Zelfs de haren van ons hoofd zijn allemaal geteld en wij kunnen er niet één wit of zwart maken. 'Breng mij', zegt Hij, 'al uw zorgen, ze verontrusten Mij niet. Ik zal Mij ermee belasten en Mijn vrede zal uw hart vervullen'.

God is vóór ons

God is zo vóór mij, dat ik mij nergens over hoeft te bekommeren – niet uit onverschilligheid, maar vol vertrouwen op Hem en Zijn oneindige liefde. Kunt u ongerust zijn, als u ieder moment de zekerheid hebt dat God Zich met uw belangen bezighoudt? Wat de mens ontbreekt doordat hij God verlaten heeft, is de wetenschap dat God vóór hem is. God had de mens de aardse dingen geschonken om ervan te genieten, maar hij geloofde de duivel. Toen sprak God: 'Voortaan zullen jullie de gevolgen dragen en de moeite ondervinden van het wantrouwen jegens Mij. Jullie moeten Mij geloven en van Mijn goedheid genieten door het geloof'. Om dit tot stand te brengen, kwam Christus in deze wereld met alle gevolgen van ons falen, en Hij is hier voor ons gekomen. Wat de mens ontbreekt is de eenvoud van het geloof: 'Ik weet dat Hij vóór mij is; en ik kan bij God komen'.

"Overigens, broeders, al wat waar, al wat eerzaam, al wat rechtvaardig, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, als er enige deugd en als er enige lof is, bedenkt dat. Wat u geleerd, ontvangen, gehoord en gezien hebt in mij, doet dat; en de God van de vrede zal met u zijn" (Fil. 4:8-9).

Niet alleen zal de vrede van God dan ons hart vervullen, maar wij hebben God *Zelf* met ons in deze wereld waarin wij leven. Laten wij dit in alle eenvoud begrijpen. Het is de basis van onze zegen: Christus heeft vrede gemaakt door het bloed van Zijn kruis; door Zijn werk is het geweten voor altijd volmaakt geworden voor God; het hart vertrouwt op Hem; het wordt hersteld als het faalt, en in alle moeilijkheden vindt het zijn vreugde in de Heer; en het is Gods vrede, die het hart bewaart.

**God heeft ons geschapen...
om mensen lief te hebben
en dingen te gebruiken.**

**Ons probleem is...
dat wij dingen liefhebben
en mensen gebruiken.**

William MacDonald

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '... *groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus*' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<http://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma *AcrobatReader®* (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<http://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl